

[Pelle Voigt]

mindst i De Forenede Nationers organer, ved såvel afstemninger i generalforsamlingen og sikkerhedsrådet som ved arbejdet med forskellige andre initiativer. Det, man måske kunne ønske, var, at Danmark i langt højere grad, end det tidligere har været tilfældet, selv tog en række initiativer, at regeringen førte en række af de ting, som folketinget har vedtaget på det sikkerhedspolitiske område til fremme af afspænding og nedrustning, aktivt frem i form af forslag også i De Forenede Nationer.

Hvis det nu er sådan – og sådan er det tilsyneladende af og til, og udenrigsministeren var lidt inde på det i sin tale, da han omtalte samarbejdsforholdene her i folketinget mellem regering og folketing i disse sager – hvis det nu er sådan, at regeringen af og til måske har vanskeligt ved at forstå visdommen i eller indholdet af de vedtagelser, som er truffet her i folketinget, så er det jo faktisk sådan, at vi i grundloven har sikret eksistensen af det rådgivende organ, som hedder det udenrigspolitiske nævn. Efter vores opfattelse må det være sådan, at hvis regeringen føler en berettiget tvivl om, hvorledes f.eks. den dagsorden, folketinget vedtog den 3. maj 1984, skal forstås, så er det rimelige vel egentlig, at man rådfører sig med det udenrigspolitiske nævn og spørger: hvordan mener folketingets partier at denne resolution skal forstås?

Det betyder naturligvis ikke, at man får andet end et råd, da det udenrigspolitiske nævn netop er en rådgivende forsamling, men efter vores opfattelse må sådanne råd, og især råd fra et folketingsflertal, tages alvorligt og tages langt mere alvorligt, end vi desværre har set eksempler på i forbindelse med en af de sidste FN-afstemninger. Men jeg vil også sige, at når disse råd skal tages alvorligt, og hvis de skal tages alvorligt, så forudsætter det også, at der er alvor bag. Når man giver råd til regeringen, forudsætter det, at når man som f.eks. i en konkret sag angående en konkret FN-resolution råder regeringen til at undlade at stemme, så mener man det, og så følger man sagen op, hvis regeringen beslutter sig til at tilsidesætte folketingsflertallet. Hvis man ikke er villig til det, bør man måske i virkeligheden overveje at afstå fra at give den slags råd, fordi man meget let skaber en farlig situation, hvor man cementerer et meget, meget ubehageligt princip, nem-

lig dette, at regeringen går forud for folketinget.

Nu har der i den sidste tid – og formentlig vil man også opleve tendenser til det i diskussionen i dag – været tendenser i den politiske debat i retning af, at nu skal vi holde op med at diskutere sikkerhedspolitik her i folketinget og i dette land i et langt tidsrum under henvisning til den netop udkomne embedsmandsrapport fra udenrigsministeriet vedrørende den danske sikkerhedspolitik. Det er et synspunkt, som vi har meget vanskeligt ved at forstå.

Vi ville gerne se, på hvilket andet område af den danske politik man ville standse diskussionen på den måde, at man lod nogle embedsmænd udarbejde en rapport om, hvad opfattelsen af den gældende situation på det pågældende område er. Jeg vil gerne se en regering slippe godt af sted med det på det kulturpolitiske område, på det miljøpolitiske område eller på en række andre områder. Jeg synes, det er temmelig enestående, hvis det faktisk skal ske, at vi nu skal opleve det udvalg, der nedsættes i kølvandet på Dyvig-rapporten, som en mølpose, hvori den sikkerhedspolitiske diskussion søges indlagt på ubestemt tid.

Et væsentligt element i denne rapport og også i de bemærkninger, udenrigsministeren kom med heroppefra, var spørgsmålet om Danmarks allianceloyalitet over for NATO. Jeg mener, at udenrigsministeren udtrykte det på den måde, at hvis den vestlige militærstrategi, f.eks. i forhold til førstebrug af atomvåben, skal ændres, skal det netop ske inden for rammerne af NATO, så skal det diskuteres i NATO, og at det er Danmarks opfattelse, at der skal føres en afspændingsfremmende politik inden for alliancen.

På den baggrund vil jeg gerne på forespørgernes vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til i FNs sikkerhedsråd og generalforsamling aktivt at arbejde for afspænding og nedrustning bl.a. ved

at tage initiativer, støtte og fremsætte sådanne forslag, som fremgår af folketingets vedtagelser, herunder dagsordenen af 3. maj 1984,